

i Aften affære sig Veligheden til at bewirke Noget ved deres Stentmegivning — jeg frygter meget for, at det kan gaa dem om et Mars Tid, ligesom det gif dem, der i 1864—66. hjalp, til at skaffe os Grundlovsforandringen, at de bitterlig komme til at fortryde det; men det maa nu blive deres Sag, det kommer ikke ved. — Jeg skal nu kun sige et Par Ord angaaende den Stilling, jeg indtager i denne Sag. Det er den, at der efter min Overbevisning her foreligger følgende Tilfælde: Der er et Flertal her i Thinget, — jeg veed, ikke rigtig, om det vedbliver at være Flertal, — men ogsaa i den Henseende er der fremkommet en mærkelig Uttring fra et Par Medlemmer. Det er nemlig den Uttring, at, uagtet de nu gif indod deres tidligere Parti, skulde de dog nok vise, at de stode paa samme Standpunkt i Fremtiden. Derom dette nu skulde være Tilfældet, bliver denne Majoritet ved at herse, saa længe, til vi faae en Opløsning af Thinget, og altsaa se vi, at der ikke er nogen Udsigt til, at der vil blive nogen Fremgang i Lovgivningsværket. Se vi saa her til den anden Side, til Regjeringen, saa hedder det sig jo, der, at den, saa godt kan virke sammen med Landstthinget, og at der ligger mindre Vægt paa at kunne komme overens med Folkethinget. Men deraf vil jo ogsaa Følgen blive, at naar Folkethinget og Landstthinget ere uenige, og Regjeringen støtter sig til Landstthinget, saa komme vi heller ikke længere i Lovgivningsværket ved nogen Medvirkning fra Regjeringens og Landstthingets Side. Altsaa Lovgivningsværket er gaaet ilaa, og det truer med fremdeles at blive staaende. Dette er en uheldig Stilling set fra deres Synspunkt, som ønske at Forfatningen skulde bevares, i Folkets Kjærlighed og til Folkets Nytte. — De, som have Forfatningen, kunne ikke ønske noget Bedre, end at vi sidde her Mar ud og Mar ind og holde Forhandlingerne, men at der intet Resultat kommer ud deraf. Befolkningen bliver kjed af et saadant Maskineri og kunde antage, at det er umyttigt; thi det er ofte Tilfældet, at man ikke nøie undersøger, hvori Grunden ligger, og det kunde gjerne være, at man blev saa sløv og trett, at man fandt sig i, at der skete, hvad det skulde være, mod en saadan umyttig Statsindretning. Paa den anden Side, dersom en Folkerepresentation skal vinde Kjærlighed i Folket, kan det ikke se paa anden Maade, end derved, at de Love, der komme frem deraf, ere af den Bessaffenhed, at de stemme med de Anskuelse, der herske i Befolkningens store Måse, om, hvad der er til Landets Gavn. Men her er Spørgsmaalet altsaa: kunne vi vente, at der kan komme noget Saadant ud af det, saalænge dette Flertal og den nuværende Regjering bestaa? Det er dette jeg betvivler, og det er derfor, at jeg uden i mindste Maade at ville bebrede de Mænd i Folkethinget, der have bragt os ind i denne Situation, Noget, eller vise dem eller den nuværende Regjering

Personer, nogen Mistillid, ikke kan komme til andet Resultat, end at det er min Nødt at gjøre, hvad jeg kan, for at tilveiebringe en Forandring i den uheldbringende Stilling, hvori vi ere, hvad enten det altsaa skal være, at Regjeringen gaar af, eller dette Folkething bliver revideret, underkastet en Prøvelse af Velgerne, for at man kan se, om det er et ret Udtryk af Folkemeningen eller ikke. Der var et æret Medlem i forrige Møde, som sagde: Er ikke en Forsoning mulig? Dersom jeg kunde tænke mig, at en Forsoning var mulig, var der Ingen, der hellere end jeg, vilde være med til at virke til, at den kunde komme i Stand. Jeg har altid, saalænge jeg har været i Rigsdagen, været af dem, der gjerne have villet hjælpe til at faae et eller andet praktisk Resultat ud, naar det gif nogenlunde i en fremadskridende Retning. Men betragter jeg den nuværende Regjeringens Bestandsdele, saa ser jeg, at der er to Elementer deri, af hvilke det ene er Bæveren af den gamle bureaukratiske Tradition, og det er navnlig de Mænd, der udgjøre dette, som efter min Mening gjøre det umuligt at komme til nogen Forsoning. De andre Mænd, der ere i Regjeringen, ere jo ikke ved deres Udsvilling og deres tidligere Liv paa den Maade knyttede til Bureaumatiet, og ere jo i det Hele taget jævne Mænd, der forekomme mig i mange Ting at være medgjørige, og jeg kunde maaske tænke mig, at en Forandring i Ministeriet kunde give Udsigt til Forsoning; men dette er Noget, hvorefter jeg ikke kan have nogen bestemt Mening. Derimod er jeg overtydet om, at, saalænge Ministeriet bliver bestaaende uforandret, og det nuværende Folkething vedbliver at være sammensat, som det er, er det umuligt at komme til nogen Forsoning. Mulighed for Forsoning er altsaa efter min Mening ikke tilstede, saa længe disse to Kræfter staa ligeoverfor hinanden. Jeg vilde altsaa nu kun sige dette, at idet jeg nu stemmer mod Finansloven, gjør jeg det, fordi der efter min Overbevisning ikke for Tiden er noget andet Middel til at klare Stillingen, og fordi Stillingen maa klares, hvis der ikke skal ske Noget, som er skadeligt for Landet. Det er derfor, at jeg gaar denne Vel, og uden i mindste Maade at foretaste Andre, at de gaa en anden Vel, vil jeg kun sige, at Demokraterne dog af Erfaringen, af de tidligere Angreb, der ere skete paa Demokratiets Grundvold, skulde have ladet sig saa meget belære, at de ikke nu i Aften række en Haand til at give det det sidste Knæk.

Formanden: Da det maa antages, at Forhandlingerne endnu vilde være nogle Timer, vil jeg anse det for passende, nu at gjøre et Ophold af 20 Minutter. Forhandlingerne ere altsaa afbrudte.

Mødet afbrudt Kl. 9, 40.